

Restrepia elegans Karst.

Vindplaats:

In de bergbossen van Venezuela tot op hoogten 1250 tot 1800 meter boven de zeespiegel. Sommige auteurs hebben de *Restrepia* overgebracht naar het geslacht *Pleurothallis*. Verwarrend is hierbij dat *Pleurothallis elegans* niet onze plant is maar een geheel andere. *Restrepia antennifera* heet hier *Pleurothallis ospinae*. De meeste auteurs zullen echter het geslacht *Restrepia* als een aparte groep blijven beschouwen.

Omschrijving:

Zeer veel gelijkend op (maar iets kleiner) de meer bekende *Restrepia antennifera*. Een plantje zonder bulb; de gelede bladstengels met kleine bladscheden omgeven bij de geleidingen. Gehele plant 10-15 cm hoog.

De bladeren zijn leerachtig, stug en van lichtgroen tot paarsgroen door de zon afhankelijk van de standplaats. Bladlengte ca. 4 á 6 cm, breedte 3 cm. De bloemstengeltjes verschijnen aan de voet van het blad (bij de laatste geleiding) gedurende een lange periode achter elkaar van voorjaar tot in de zomer. Soms wel 8 stengeltjes per blad telkens met één bloempje, dat net boven het blad uitkomt. De bloem heeft een merkwaardige, maar heel interessante vorm; een klein bruin gevlekt lipje ligt verscholen in de aaneengegroeide laterale sepalen, die als een langwerpige komvormig geheel het grootste en opvallendste deel van de bloem is en door velen abusievelijk voor de lip wordt aangezien. De kleur hiervan is geel/oker met bruine lijntjes, die uit stippeltjes bestaan. De petalen zijn klein, haarvormig en paarsbruin. Het langste element van de bloem is het paarsbruine dorsale sepaal, dat aan de voet enkele mm breed is en ook haarvormig omhoog steekt, met aan het einde een knotsvormige verdikking.

Cultuur:

Hoewel de vindplaats, hoog in de bergen, zou doen vermoeden dat een zeer koele kweekmethode de enige juiste is, kan dit dankbare plantje ook goed bij gematigde tot gematigd-warme temperaturen met succes gekweekt worden. In een klein potje met een mengsel van ½ veenmos, ¼ fijngeknipt beukenblad, ¼ varenwortel losjes opgepot (nooit vast aandrukken!) is een beproefde methode.

Belangrijk is dat men het potmengsel het gehele jaar regelmatig lichtvochtig houdt. Slempige, dichtgeslagen potmengsel is funest voor de kleine worteltjes. De omgeving moet wel een hoge luchtvochtigheid hebben, terwijl de planten heel veel licht kunnen verdragen. Wil men de plant vermenigvuldigen, dan kan dit door voorzichtig te scheuren in de herfst na de bloeitijd. Men neme dan bij voorkeur minstens 5 á 6 bladstengels met groeipunten en niet minder. Als liefhebbers zonder kas de genoemde klimaatomstandigheden op de vensterbank aan een raam op het oosten kunnen bewerken, is onze *Restrepia* zeker de moeite waard.

september 1974